

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.149/2025/14.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2025. július 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. január 22. napján kihirdetett 17.B.262/2023/55. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8 400 (nyolcezer-négyszáz) Ft bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A másodfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat (életveszélyt okozó) testi sértés büntettének kísérlete [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. A büntetés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette, kimondva, hogy a vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapi határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést kizárólag a büntetés enyhítése érdekében (57. sorszámú elsőfokú irat). A védői perorvoslat írásbeli indokai szerint a feltárt enyhítő körülményeknek, különösen a terhelt pszichés állapotának nagyobb nyomatékot kell tulajdonítani, melyek a szabadságvesztés és a próbaidő enyhítésére irányuló kérelmet egyaránt megalapozzák (másodfokú iratok 9. sorszám).

[3] Az ügyészség a kihirdetéskor tudomásul vette az elsőfokú bíróság határozatát (55. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal 5. bekezdés), és nem élt fellebbezéssel a szintén határidőt fenntartó vádlott sem.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.74/2025/2. számú észrevételében a védelmi jogorvoslatot nem tartotta megalapozottnak. Kifejtette, hogy a súlyosító körülmények mellett a büntetés nem tekinthető eltúlzottnak, további enyhítésre nincs törvényes indok, ezért az indokolásnak az előzetes mentesítés vizsgálatával kapcsolatos kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[5] Az ítéltábla mint másodfokú bíróság a védelmi jogorvoslatot a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése

alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész képviseleje előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[6] A nyilvános ülésen a védő fellebbezését változatlan tartalommal fenntartva az elsőfokú határozat megváltoztatását, a szabadságvesztés büntetés tartamának és próbaidejének enyhítését indítványozta.

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] Figyelemmel arra, hogy a védő a perorvoslatot kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentette be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett részét bírálta felül a Be. 590. § (3) bekezdése szerint.

[9] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút és súlyos relatív hibából eredő hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, ha a vádlottat fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésre [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont, aa) és ab) alpontok – c) pont, (5a) bekezdés]. Értelemszerűen a mértékes fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[10] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ugyanakkor a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta és nem is vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ebben az esetben az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes. Mindez irányadó az ún. objektív (külső) tényekre és az elkövetőnek a cselekményéhez fűződő érzelmi-akarati viszonyát jellemző belső, tudati tényekre is. Korlátozott felülbírálat esetén a történeti tényállás kizárólag a kijavítás szabályai szerint érinthető (BH2022. 34.III.), erre azonban nem volt jelen esetben szükség.

[11] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív eljárási hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az érdemi felülbírálatot kizárta volna. Ilyen eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[12] A felülbírálat kiterjesztése során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Nem volt észlelhető olyan körülmény, mely a terhelt felmentését vagy az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[13] A vádlott cselekménye valóban a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulat szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletét valósította meg. A testi épség megsértése kapcsán egyenes, az életveszélyes eredmény tekintetében pedig eshetőleges szándékkal cselekedett, amikor ittasan bántalmazta a sértettet, mégpedig igen kitartóan.

[14] Az elsőfokú bíróság által adott jogi indokolást (ítélet [40]-[41] bekezdés) az ítéltábla annyiban helyesbíti és egészíti ki, hogy a vádlott önhibából eredő, és ezért a Btk. 18. §-a szerint a büntetőjogi felelősség alól nem mentesítő ittas állapota miatt az alanyi oldal nem volt teljes, ezért aktuális tudattartalma, a szubjektív tényezők elsődlegesen a tárgyi körülmények alapján voltak megítélhetők (III. Büntető Elvi Döntés). A kifejtett erőbehatások,

a célzott testtájékok, az okozott súlyos sérülések, valamint a vádlott által a cselekményt követően tanúsított közömbös magatartás tükrében a szándékosság nem vonható kétségbe. A kísérlet pedig befejezett és közeli, mert a cselekmény valóban alkalmas volt a passzív alany életének veszélyeztetésére.

[15] A büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta és a vádlottal szemben az enyhítő és súlyosító tényezőket a nyomatékuknak megfelelően értékelve a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló büntetést szabott ki, amely inkább enyhe, mint súlyos, figyelemmel a cselekmény erkölcsileg elítélhető motívumára, a terhelt többszörösen büntetett előéletére is, ezért a büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget. Az elsőfokú bíróság a vádlott mentális állapotát, fennálló betegségeit a további enyhítő körülményekkel együtt messzemenőig érvényesítette, amikor vele szemben a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztést szabott ki, melyet próbaidőre fel is függesztett. Utóbbinak a mértéke szintén mindenben arányos. Erre tekintettel a védelmi fellebbezés nem lehetett eredményes.

[16] Felfüggesztett szabadságvesztés esetén a 8/2015. (IV.17.) AB határozat értelmében hivatalból vizsgálandó az előzetes mentesítés lehetősége. A fellebbviteli főügyészség helytállóan hivatkozott arra, hogy erre a törvényszék elmulasztott kitérni határozatában, ezért a másodfokú bíróság utal rá, hogy az említett jogintézmény feltételei adott esetben nem állnak fenn. Ennek elsődleges indoka az, hogy a vádlott kiemelt tárgyi súlyú büntetést valósított meg ittasan, megtorló jelleggel, az alapvető emberiességi normák semmibe vételével, és nem először került összeütközésbe a törvénnyel. Ez esetben a tárgyi oldali tényezők folytán a bírói gyakorlat nem alkalmazza az előzetes mentesítést, melytől eltérni nincs megfelelő indok még egészségi állapota, családi körülményei ellenére sem. A bírói gyakorlat szerint ugyanis az előzetes mentesítés rendkívüli intézmény (BH1996. 510).

[17] A vádlottal szemben a próbaidő eredményes elteltének biztosításához a pártfogó felügyelet elrendelésére indokoltan került sor, mert a mentális betegségben szenvedő terhelt rendszeres figyelemmel kísérése nem mellőzhető. Ezen túlmenően az ítéletnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, és a bűnügyi költségre vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is törvényesek.

[18] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a fellebbezés alaptalansága miatt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – az indokolás kiegészítése mellett – helybenhagyta.

[19] A fellebbezési eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alkalmazásával állapította meg az ítéltábla, mely költséget az eredménytelen védelmi fellebbezésre is figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése szerint a vádlott viseli.

[20] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú végzés ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. július 3.

Dr. Hágger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 17.B.262/2023/55. számú ítélete a Debreceni ítéltábla Bf.I.149/2025/14. számú határozata által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. július 3.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke